

A Fővárosi Ítéltábla a dr.ügyvéd (.) által képviselt Zártkörűen Működő Részvénytársaság (.) felperes által, a dr. ügyvéd (.) által képviselt Korlátolt Felelősségű Társaság (alperes címe) alperes ellen kártérítés iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2017. május 31-én meghozott 4.G.40.571/2015/46-I. számú ítélete ellen a felperes részéről 52. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán a 2018. január 31-én megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy az illetékes állami adóhatóság felhívására, a felhívásban írt módon és számlára fizessen meg a Magyar Állam részére 2.500.000 (kétmillió-ötszázezer) forint fellebbezési eljárási illetéket, valamint 15 napon belül fizessen meg az alperes részére 1.000.000 (egymillió) forint + áfa a másodfokú eljárással felmerült ügyvédi költséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az irányadó tényállás szerint a felperes, mint lízingbeadó 2006. június 2-án és 2007. november 9-én LS000267 és LS000333 számon zártvégű pénzügyi lízingszerződést kötött a NCs Kft.-vel, mint lízingbevevővel (a továbbiakban: adóssal) 1 darab RASCH RU.EK típusú speciális komplett csokoládéfigura csomagoló gépsorra és tartozékaira bruttó 96.000.000 forint értéken és 1 darab RASH RG.STG típusú univerzális csomagoló gépsorra bruttó 91.800.000 forint értéken. A szerződések meghatározták a lízingszerződések fontos kérdéseit, így többek között a szerződések megszűnésének szabályait a lízingbevevő szerződésszegése esetén. A felperes 2008. október 1-jei hatállyal az adós szerződésszegése miatt a szerződéseket azonnali hatállyal felmondta, mely levelet a lízingbe vevő 2008. október 2-án vett át.

A Heves Megyei Bíróság 2008. október 29-én rendelte el az adós felszámolását, felszámolóként az alperes, felszámolóbiztosként Ádám Éva járt el.

A felperes 2008. november 7-én tájékoztatta a felszámolóbiztoszt arról, hogy a gépsorok a felperes tulajdonát képezik, a lízingszerződések felmondása következtében a használati jog megszűnt, és kérte a felszámolóbiztos tájékoztatását arról, hogy a gépsorok a felszámoló részére átadásra kerültek-e. A felszámolóbiztos 2009. február 18-án kérte, hogy a lízingbeadó a lízingszerződések felmondásától tekintsen el, mert az adós üzemének hasznosítására bérleti szerződés van érvényben. A felperes 2009. május 29-én bejelentette a felszámolónak, hogy a felszámolás kezdő időpontjában az adóssal szemben 19.529.365 forint követelése állt fenn, mely igényt a felszámoló visszagazolt.

A HCs Kft. 2010. február 25-én e-mailben érdeklődött a felperesnél a csomagológépsor 2010. április 1-től történő bérbe, illetve a későbbiekben lízingbe adásával kapcsolatosan, és kérte a csomagoló szerszámok listájának pontosítását. A felperes 2010. március 5-én a gépsorok vonatkozásában

tájékoztató jellegű ajánlatot küldött, mely tárgyban a felek között levelezés kezdődött.

A felperes időközben feljelentést tett ismeretlen tettes ellen, melynek során a nyomozóhatóság 2010. április 6-án mind a két gépsort lefoglalta a F Kft.-től. A gépsorok lefoglalását 2010. június 15-én megszüntette, és azokat 2010. július 23-án a felperes részére kiadta. A büntetőeljárás során kirendelt igazságügyi műszaki szakértő véleményében megállapította, hogy a csokoládéfigura csomagoló gépsor bruttó értéke 2008. június hóban 80.640.000 forint, míg az univerzális csomagológép bruttó értéke 88.128.000 forint volt. A büntetőeljárás során az Egri Törvényszék az 1.B.767/2011. számon folyamatban volt eljárásban - többek között - ÁÉ II. rendű vádlottat a 2012. június 28-án jogerőre emelkedett ítéletében 1. rb. sikkasztás büntette miatt 1 év, végrehajtásában 2 évi próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetésre ítélte. Az ítélet indokolása szerint a II. rendű vádlott 2008. november 12-én úgy adta bérbe a felperes tulajdonát képező két gépsort, hogy kétséget kizáróan tudomása volt arról, hogy a gépsorok nem az általa képviselt adós tulajdonát képezik, így azokkal sajátjaként rendelkezett.

Az adós az Egri Törvényszék előtt 16.G.20.327/2011. szám alatt ingó kiadása, továbbá vételár és jogalap nélküli gazdagodás megfizetése iránt 2011. szeptember 26-án keresetet terjesztett elő a jelen eljárás felperesével szemben, kérve a lízingszerződésekben szereplő 2 darab csomagoló gépsor részére történő kiadását, illetve megjelölt összeg megfizetését. Keresetét arra alapította, hogy a gépsorok az adós tulajdonát képezik, mivel az első lízingszerződés tekintetében a lízingdíjakat váltók kiállításával és átadásával kiegyenlítette, míg a második lízingszerződés vonatkozásában, az érintett vagyontárgyon fennálló tulajdonjogát a vételár teljes kiegyenlítéséig korábban fenntartotta, így a jelen eljárás felperese nem szerezte meg a lízingszerződés tárgyát képező ingóságok tulajdonjogát. Az Egri Törvényszék a 2012. május 18-án jogerőre emelkedett 16. sorszámu ítéletében a keresetet elutasította, rögzítve, hogy az adós nem tulajdonosa a gépsoroknak, míg a váltók pusztá átadásával nem történt meg a teljesítés, a jelen eljárás felperesének felmondása jogszerű volt.

A felperes 2012. szeptember 17-én az univerzális csomagoló gépsort 12.700.000 forintért, míg a csokoládéfigura csomagoló gépsort 2012. november 27-én 10.000.000 forintért értesítette.

A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság elsődlegesen kötelezze az alperest 108.939.174 forint tőke és ezen tőkeösszeg után 2013. április 1-jétől a kifizetéséig a törvényes késedelmi kamatainak, míg másodlagosan 139.169.000 forintnak a megfizetésére a perköltség viselésére való kötelezés mellett.

Keresete ténybeli alapjaként arra hivatkozott, hogy a lízingszerződéseket 2008. október 1-jével azonnali hatállyal felmondta a fizetési kötelezettség megsértése, illetve a gépsor engedély nélkül bérbe adása miatt. Mivel az adós 8 napon belül a tartozását nem egyenlítette ki, így 2008. október 10-én a felperes részére birtokba kellett volna adnia a lízingtárgyakat. A felszámolót 2008. november 7-én tájékoztatta a lízingtárgyak tulajdoni viszonyáról, majd 2009. május 29-én tájékoztatást kért a gépekről. Válasz hiányában 2009. június 17-én helyszíni ellenőrzést tartott, ahol tapasztalta, hogy a gépsorok használatban vannak. 2010. január 28-án felhívta a felszámolót a jogellenes használat megszüntetésére és tájékoztatta arról, hogy február 2-án és 3-án el kívánja szállítani a gépsorokat. Az átadás-átvételi eljárásra nem került sor, mivel a felszámoló szerint az adós a vételárat váltószerződéssel, illetve váltó kiállításával megfizette, így a lízingtárgyak az adós tulajdonát képezik.

Keresete jogi alapját a Ptk. 339. § (1) bekezdésében és a Ptk. 348. § (1) bekezdésében jelölte meg. A kártérítés tényállási elemei közül a jogellenes magatartás körében az Egri Törvényszék jogerős ítéletére hivatkozott, mely megállapította, hogy az alperes bűncselekményt követett el. A károkozó

magatartást az alperes felszámolóbiztos tanúsította, azonban a magatartásáért az őt alkalmazó felszámoló felel. Az okozati összefüggést illetően kifejtette, hogy a lízingszerződések felmondását követően ismételten lízingbe kívánta adni a gépsorokat és 2010. év elején a HCs Kft. felé ajánlatot is tett a lízingkonstrukcióra, illetve tárgyalásokat is folytattak. A szerződéskötésre azért nem került sor, mert a felperes az alperes magatartása miatt a 2010. április 1-jén esedékes átadást garantálni nem tudta. A lefoglalás megszüntetését követően pedig a HCsKft.-nek már nem állt érdekében a szerződés megkötése. A kár abból keletkezett, hogy az alperes a lízingtárgyakat 2008. október 29-től 2010. július 23-ig, 632 napig nem adta vissza, arra csak a nyomozó hatóság közreműködésével került sor. A kár összecszerúsége tekintetében előadta, hogy az alperes magatartása miatt minimálisan 131.639.174 forint összegű lízingszerződés megkötésétől esett el. Miután a gépsorokat hasznosítani nem tudta, azokat értékesítette összesen 22.700.000 forintért, így a két érték különbsége 108.939.174 forint bevételkiesés az elmaradt haszon. A felperest azonban tényleges kár is érte, amelyet értékcsökkenésben jelölt meg. A gépeket 2008 novemberében kellett volna a felperes birtokába adni, azonban azok az alperes felróható magatartása miatt csak 2010. július 23-án kerültek a birtokába, mely időszak alatt a gépek forgalmi értéke, a folyamatos használat miatt csökkent. A kár összegét a másodlagos kereseti kérelme vonatkozásában a felszámoló által kötött bérleti szerződéskori forgalmi érték, 161.869.000 forint és az értékesítéskor megkapott vételár különbségében, vagyis 139.169.000 forintban jelölte meg. Nem vitatta, hogy a hitelezői igény bejelentésekor a ténylegesen fennálló lízingdíj tartozásának megfelelően, 19.529.365 forintban határozta meg a követelését, azonban ez nem befolyásolja a kár mértékét. A felróhatóság, mint tényállási elem kapcsán arra hivatkozott, hogy az adós nem volt tulajdonosa a lízingtárgyaknak, ugyanakkor birtokon belül volt, így csak a felszámoló rendelkezhetett a gépsorok felett. A Cstv. 54. §-ára is figyelemmel, a felszámolótól általában elvárható magatartás, hogy tisztában legyen a pénzügyi lízing fogalmával, illetőleg azzal, hogy bár a lízingtárgyak az adós könyveiben szerepelnek, azonban nem kerülnek be a felszámolási vagyionba. Az a magatartása, hogy miután a felperes okiratokkal igazolta a gépsorok feletti tulajdonjogát, azokat nem a felperesnek adta birtokba, felróható magatartásnak minősül.

Az alperes a kereset elutasítását és a felperes perköltségben marasztalását kérte. A Ptk. 219. § (2) bekezdésére alapítva arra hivatkozott, hogy ha történt is jogellenes károkozás, azért az adós, és nem a felszámoló felelős, mivel a felszámoló az adós képviselőjében jár el. A Cstv. 57. § (2) bekezdés b) pontja alapján utalt arra, hogy a felperes az igényét az adóssal szemben felszámolási költségként érvényesíthette volna. Ha a felszámoló saját feladatkörébe tartozóan jár el, akkor kártérítési felelőssége a Ptk. 339. §-án alapulhat, míg a felszámolói jogkörében tanúsított magatartására a Cstv. 54. § az irányadó. Az adós törvényes képviselőjeként tett cselekményekért a károsult harmadik személyek felé az adós felelős. A gépeket nem a felszámoló, hanem az adós birtokolta, azokat az adós adta bérbe és a befolyt bérleti díj is az adós vagyonává vált. A Cstv. 54. § alapján a felszámoló felelőssége korlátozott, csak arra a vagyoni körre terjed ki, amely a felszámolás kezdő időpontjában az adós vagyona, illetve később azzá válik. A Cstv. speciális szabályokat tartalmaz a Ptk. 339. § (1) bekezdéséhez képest, így a felszámoló felelősségére a Cstv. 54. §-ának rendelkezéseit kell alkalmazni, ha felszámolói minőségben jár el. Az alperes felszámolóként járt el az adós képviselőjében, az adós és hitelezők érdekeit érvényesítette. Pert is indított a felperes ellen a gépsorok tulajdonjogának megállapítása érdekében, míg a pervesztettségét nem lehetett előre látni. Nem elvárhatóan akkor járt volna el, ha az adósi tulajdonjog megállapítás „esélye előtt” a gépeket a felperesnek birtokba adja. Nem róható fel, hogy bízva a felperes elleni per eredményességében, nem adta a felperes birtokába a gépeket. Megjegyezte, ha minden olyan magatartás felróhatóan minősülne, amelyről utólag kiderül, hogy jogellenes, akkor a felszámolók aránytalanul és méltánytalanul nagy kockázatot viselnének.

A kártérítés tényállási elemei körében, a jogellenességet érintően előadta, hogy azt a felperesnek

kell bizonyítani. Ha történt is jogellenes károkozás, annak következményeit az adósnak kell betudni. A felróhatóság vonatkozásában arra hivatkozott, hogy ha az le is vezethető a felszámolóbiztosra, az nem alapozza meg a felszámoló magatartásának felróhatóságát. Az elsődleges kereseti kérelem vonatkozásában a lízingszerződés megghiúsulásából eredő kár kapcsán előadta, hogy a kárszámítás alapja hibás, mivel a felperes vagyonában nem következett be értékcsökkenés azzal, hogy nem kötött szerződést. Az elmaradt haszon ugyanis csak az lehet, amihez jogszerűen hozzájuthatott. A felperesi ajánlat 2010. március 5-én kelt, azonban az nincs aláírva, okiratnak sem minősül, és elfogadásra sem került, így nem alapíthatja a kár összegét a felperes egy nem létező szerződésre. A másodlagos keresetben a felperes a kárát az értékesítésből remélt bevétel alapján számítja, holott a bevétel az elszámolási kötelezettség értelmében nem őt illeti. A bevételből csak az elmaradt lízingdíjakra vonatkozó követelés illette meg a felperest, míg az azt meghaladó rész az adóst illette. Mivel nincs a hitelezői igényt meghaladó összegű a kára, így nem kérhet jogszerűen kártérítést, a kára megtérült az értékesítéssel. A Cstv. 38. § (3) bekezdésére, valamint 36. § (1) bekezdésére utalva előadta, hogy az alperestől kártérítésként csak olyan összeg megtérítését követelhetné, melyre az adóssal szemben jogszerűen igényt tarthatott volna. Az értékesítés bevételeivel szemben a felperes csak a felszámoló által elismertként nyilvántartásba vett követelést számíthatta be, de akadályát képezi a kárigény érvényesítésének az is, hogy a felperes csak olyan összeget érvényesíthetne, amire volt bejelentett hitelezői igénye. A kár összege továbbá eltúlzott, mert életszerűtlen, hogy a gépsorok 2010 áprilisában 130.000.000 forint feletti összegért, míg a birtokba adást követően, 2012 évben már csak 22.700.000 forintért értékesíthetőek. Nem igazolta a felperes, hogy a gépsorok minél magasabb áron történő értékesítésére törekedett. Az okozati összefüggés körében előadta, hogy a lízingszerződés nemcsak a birtoklás hiánya miatt maradt el, ami önmagában alátámasztja az okozati összefüggés hiányát. Hangsúlyozta továbbá, hogy a felszámolóbiztos az adóst képviseli, ezért az adós felelős a kárért, de hivatkozott arra is, hogy a felperes a kárenyhítés körében elmulasztotta a felszámolási eljárás során kifogás előterjesztését.

A törvényszék ítéletében a felperes keresetét elutasította, és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 4.633.446 forint perköltséget, továbbá az államnak 1.500.000 forint feljegyzett illetéket.

Döntése indokolásában a Pp. 206. §. (1) bekezdésének felhívását követően leszögezte, hogy a felperes tulajdonosának vallomását, mivel nem volt elfogulatlannak tekinthető, a bizonyítékok köréből kizárta. Az adott eljárásra irányadó jogszabályok - a Cstv. 4. § (1) bekezdésének, a Cstv. 27/A. § (3) bekezdésének, a Cstv. 54. §-ának, továbbá a Ptk. 4. § (4) bekezdésének, a Ptk. 339. § (1) bekezdésének, a Ptk. 348. § (1) bekezdésének, illetőleg a Pp. 4. § (2) bekezdésének és Pp. 164. § (1) bekezdésének - ismertetését követően rögzítette, hogy a felperes mind az elsődleges, mind a másodlagos keresetét a Ptk. 348. §-ára és a Ptk. 339. § (1) bekezdésére alapította, vagyis arra, hogy az alperesi alkalmazott által elkövetett bűncselekménnyel okozott kárért az alperes, mint munkáltató helytállási kötelezettsége fennáll. A felperes által megjelölt jogalapi hivatkozásra tekintettel az alperesi felelősség megállapításának feltétele az alkalmazotti jogviszony fennállása, továbbá az, hogy az alkalmazottnak a felperes által a keresetlevélben megjelölt eljárásával megvalósuljanak azok a tényállási elemek, amelyeket a Ptk. 339. § (1) bekezdése meghatároz, illetőleg szükséges a bizonyított károkozás és a munkaviszony közötti összefüggés, melyek fennállását a felperesnek kell bizonyítani.

A törvényszék az elsődleges keresetet érintően a felek egyező előadása alapján kiemelte, hogy a felszámolóbiztos az alperes alkalmazottja volt, míg a felhívott Ptk. 339. § (1) bekezdése alapján rögzítette, hogy négy alapvető feltétele van a polgári jogi kártérítési felelősségnek: a jogellenesség, felróhatóság, a kár, az ok-okozati összefüggés a kár és a jogellenes, felróható tevékenység között. A

jogellenesség, a kár és az okozati összefüggés a kártérítési felelősség szükségképpen elemei, melyek fennállását a felperesnek kell bizonyítania. Bármelyik hiánya a kártérítési igény elutasítását eredményezi.

A jogellenes magatartás körében az Egri Törvényszék jogerős ítéletére utalva rögzítette, hogy a Pp. 4. § (2) bekezdése alapján a büntető ítélethez kötve van, a felszámolóbiztos az alperes alkalmazottjaként bűncselekményt követett el, amely jogellenes. Azzal követte el, hogy a lízingszerződések felmondása ellenére a gépsorokat a felszámolási vagyron részeként kezelve bérbe adta, ahelyett hogy azokat a felperesnek kiadta volna.

Az elsődleges kereseti kérelem körében az elsőfokú bíróság azt emelte ki, hogy a lízingszerződés VI/9.e) pontja értelmében a felperes a szerződések felmondását követően nem volt jogosult a lízingtárgyakra újabb lízingszerződést kötni. A felperesnek kárenyhítési kötelezettségében eljárva, a szerződésben rögzített módon értékesítenie kellett volna a gépsorokat és a befolyt vételárral el kellett volna számolnia. Ezért a felperes a Ptk. 4. § (4) bekezdése alapján nem jogosult a lízingszerződés megkötésének elmaradása miatti kárigény érvényesítésére, tekintettel arra is, hogy a lízingszerződés megkötése eleve szerződésszegő magatartásnak minősült volna, így a meghiúsulásából eredő igény nem érvényesíthető az alperessel szemben. Megjegyezte a törvényszék azt is, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján nem volt reális lehetőség arra, hogy az új lízingszerződés létrejön és teljesedésbe megy, azaz a lízingszerződés megkötése nem azért hiúsult meg, mert nem tudta visszaszerezni a gépsorokat. Erre tekintettel a felperes az ok és okozati összefüggést nem bizonyította.

Utalt arra, hogy a felperes a HCs Kft.-vel a lízingszerződés tartalmában nem állapodott meg, így a felperesnek elmaradt haszna fel sem merülhetett, illetőleg annak összege, a szerződési feltételek kidolgozatlansága miatt nem volt kiszámítható.

A fentiek alapján az eljáró bíróság a Ptk. 339. § (1) bekezdésében írt kártérítés tényállási elemeinek bizonyíthatatlanságát állapította meg.

A törvényszék a másodlagos kereseti kérelem tekintetében a lízingszerződés VI/9.e) pontjára utalva rögzítette, hogy a felperesnek a lízingszerződés felmondását követően kárenyhítési kötelezettsége keletkezett, így értékesítenie kellett a gépsorokat. A szerződés VI/9.g) pontja szerint az értékesítés árbevételéből a lízingbeadó jogosult volt megtartani a lízingbevevővel szemben a felmondás napján esedékessé vált követeléseit, kártérítésként a felmondás következtében esedékessé vált követelését, valamint az elszámolás napjáig terjedő időszakra számított késedelmi kamatokat, míg a h) pont értelmében, amennyiben a lízingtárgy értékesítési ára nagyobb, mint a fennálló tartozása, úgy a különbözetet a lízingbevevő részére kellett volna átutalnia.

A felperes a lízingszerződésből eredő követelését 19.529.365 forint összegben jelölte meg, míg további igényt nem jelentett be. Az értékesítés során befolyt vételár a bejelentett hitelezői igényt fedezte, így a felperesnek kára nem merült fel. Az egyéb követelés bejelentésének elmulasztása a felperesnek felróható, így a bejelentett követelésen kívüli követelése a Ptk. 4. § (4) bekezdése alapján egyébként sem lenne áthárítható az alperesre. Kifejtette azt is, hogy a felperes hiába értékesítette volna a gépsorokat magasabb áron, ugyanis a hitelezői igénybejelentést meghaladó részben a befolyt vételárat köteles lett volna a szerződés VI/9.h) pontja értelmében az adós részére kiadni. Utalt arra is, hogy a büntető ítélet kár felmerülésére és összegére tett megállapításai relevanciával nem bírnak, a bíróságot a büntető ítélet e körben nem köti a Pp. 4. §-a alapján. Erre tekintettel a felperes a kár felmerülését a másodlagos kereseti kérelem kapcsán sem bizonyította, ennek hiányában pedig az ok-okozati összefüggés, mint tényállási elem sem állapítható meg.

Utalt az elsőfokú bíróság arra is, hogy a felperes által hivatkozott, vételár különbözetben megjelölt „értékvesztés” összefüggése az alperes megjelölt jogellenes magatartásával nem állapítható meg.

A kifejtettek alapján a törvényszék a másodlagos kereset tekintetében is kártérítés tényállási elemeinek a bizonyíthatatlanságát állapította meg.

A törvényszék a Cstv. 54. §-ára alapított keresetet is alaptalannak találta. Hangsúlyozta, hogy a felszámoló a felszámolás során a felszámolói kötelezettségeinek megszegésével okozott kárért felel e jogszabályi rendelkezés alapján. A Cstv. 54. § (1) bekezdése a felszámoló érdekében rögzíti, hogy a felszámoló kártérítési felelőssége korlátozott, csak olyan vagyoni körre terjed ki, amely a felszámolás kezdő időpontjában az adós vagyona, illetve később azzá vált, azaz a kárnak az adós felszámolási vagyonát kell érintenie. A gépsorok a jogerős ítélet alapján nem képezték az adós tulajdonát, vagyis a gépsorokkal összefüggésben felmerült pl. értékvesztésből vagy elmaradt haszonból álló kár vonatkozásában e jogszabályhely alapján az alperes felelőssége sem állapítható meg. Kitért arra is, hogy a felszámolónak a hitelezők érdeke szerint kell eljárnia, és mivel a felszámolóbiztos a korábbi ügyvezetőtől kapott tájékoztatás alapján arra a következtetésre jutott, hogy a gépsorok tulajdonosa az adós, így az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható gondosságot tanúsított a per megindításával. A lízingtárgyak kötelező értékesítését előíró szerződéses rendelkezésekre tekintettel, a bizonytalan jogi helyzetben ésszerű magatartás volt az is, hogy az adós részére fenntartotta a gépsorok feletti birtokot.

A bíróság az alperes kártérítési felelősségét a Ptk. 339. § (1) bekezdése alapján is vizsgálta. Rámutatott, hogy a gépsorokat nem az alperes, hanem az adós adta bérbe és használta, annak kiadását is az adós mulasztotta el, mivel alperes az adós nevében tett nyilatkozatot. Ezért az alperes részéről jogellenes magatartás nem állapítható meg, míg az egyéb tényállási elemek fennállásának hiánya körében a Ptk. 348. §-ára alapított hivatkozások körében kifejtettekre utalt.

Figyelemmel arra, hogy jogalap hiányában az összecszerűség bizonyítása okafogyottá vált, ezért a szakértő kirendelésére irányuló bizonyítási indítványt elutasította.

Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben a másodlagos keresetet elutasító részében az elsőfokú ítélet megváltoztatását kérte akként, hogy a bíróság közbenső ítéletével állapítsa meg az alperes kártérítési felelősségének a fennállását, míg a kár összegének megállapítása érdekében kérte az elsőfokú bíróság utasítását a tárgyalás folytatására és e körben bizonyítás felvételére.

A jogorvoslati kérelme indokolásában előadta, hogy már 2008. év novemberében a lízingtárgyak birtokába kellett volna kerülnie, azonban erre az alperes magatartása miatt csak 2010. július 23-án került sor. A két időpont között, figyelemmel a gépek folyamatos használatára is, a gépek forgalmi értéke csökkent, mely kárként határozható meg, mely kár az alperes alkalmazottjának jogellenes és felróható magatartásával okozati összefüggésben áll.

Nem értett egyet a törvényszéknek azzal az álláspontjával, mely szerint a másodlagos kereseti kérelem is alaptalan, és az ítélet megalapozatlansága - álláspontja szerint - a kártérítés konjunktív feltételeinek elemzése során tetten érhető. Mint azt az elsőfokú ítélet is rögzítette, a jogellenes magatartás fennáll, azonban a törvényszék megállapítása szerint a kár felmerülése nem került bizonyításra, ugyanis a befolyt vételár fedezte a bejelentett hitelezői igényt. A törvényszék azonban figyelmen kívül hagyta, hogy a per tárgyát nem a hivatkozott lízingszerződésekből vagy hitelezői igényből eredő követelés, hanem a bűncselekménnyel okozati összefüggésben keletkezett kár képezi. Nem vitatta, hogy a felszámolási eljárásban a hitelezői igényét 19.529.365 forint összegben jelölte meg, azonban az adós tényleges tartozását csak a lízingtárgyak birtokba adása és értékesítése után tudta volna pontosan meghatározni. A felszámolási eljárásban a hitelezők olyan mértékben kereshetnek kielégítést, amilyen mértékben az igényüket bejelentették, azonban ez nem határozhatja meg egy másik perben érvényesíteni kívánt igény mértékét, főleg akkor, ha az alperes nem azonos az adós személyével. A kereseti kérelem bűncselekménnyel okozott kár megtérítésére irányul, amit nem a felszámolási eljárásban kívánt érvényesíteni. A bírói gyakorlat is alátámasztja ezt, ugyanis a felszámoló károkozásával összefüggő kártérítési igény külön perben érvényesíthető.

A kár mértékének pontos meghatározása tekintetében jogfenntartással élt, és indítványozta a

büntetőügyben eljáró műszaki szakértő kirendelését annak megállapítása végett, hogy a gépek a birtokba lépés időpontjában milyen értéket képviseltek. A bérleti szerződés megkötése és a felperes birtokba lépése közötti időszakban a gépek amortizálódtak, forgalmi értékük csökkent, amit kimutathatott volna a szakértő. Sérelmezte, hogy a szakértő kirendelésére annak ellenére nem került sor, hogy a díjelőleget megfizette, és a kirendelés szükségességét az alperes sem vitatta, azonban a mellőzés indokát a törvényszék nem jelölte meg. Úgy vélte, ez eljárásjogi szabálysértés, mivel az ügy eldöntése szempontjából releváns bizonyítást nem folytatta le a bíróság.

Nem értett egyet azzal sem, hogy a kár felmerülésének bizonyítottsága hiányában nem állapítható meg az okozati összefüggés. Vitatta, hogy a gépek adóssal kötött szerződés megkötéskori forgalmi értéke a perben nem bír relevanciával. A kiadási kötelezettség akkor következett be, amikor a felszámoló előtt bizonyította a lízingtárgyak vonatkozásában fennálló tulajdonjogát, ami megelőzte a felszámolóbiztos által megkötött bérleti szerződés időpontját. Okirati úton bizonyította továbbá a szerződés azonnali hatályú felmondását, illetőleg arról a lízingbevevő értesítését, megerősítve, hogy nem engedélyezi a lízingtárgyak további használatát. Erről a felszámolót külön tájékoztatta, ennek ellenére a felszámoló nem a tőle elvárható módon járt el, és bérbe adta a gépsorokat.

Tévesnek tartotta azt a megállapítást is, mely szerint az értékvesztés nem áll összefüggésben a megjelölt jogellenes magatartással. A gépek bérleti szerződéskötéskori állapota valóban nem róható fel a felszámolóbiztosnak, melyek bérleti szerződés megkötéskori értéke a szakértői vélemény szerint 161.869.000 forint volt. A gépsorok kiadáskori állapota azonban az alperesnek felróható, ugyanis a lízingtárgyak kiadása helyett a bérleti szerződés jogellenes és felróható megkötése nyomán történő használat miatt a gépsorok értéke csökkent, az értékvesztéssel kára keletkezett. Vagyis a felszámoló magatartásával okozati összefüggésben áll az a körülmény, hogy csak a büntetőeljárás eredményeként kerültek a gépsorok a birtokába, mely időpontig a felszámoló magatartásának jogellenessége és felróhatósága, valamint annak a felmerült kárral való oksági kapcsolata egyértelmű.

Az ítélet felszámoló felelősségét korlátozó okfejtésére utalva kiemelte, a törvény valóban tartalmaz ilyen rendelkezést, azonban ebből nem következik, hogy a felszámoló jogkövetkezmények nélkül okozhat kárt a tevékenységével. A felszámoló ugyanis a felszámolás során az ilyen tisztségből eredő kötelezettségeinek megszegésével okozott kárért felel. A felelősségi szabály azokban az esetekben alkalmazható, amikor azt a magatartást, intézkedést vagy mulasztást, amellyel okozati összefüggésben a kár felmerült, a felszámoló az eljárás során a kötelezettségei megszegésével okozza. A kijelölt felszámoló az adós képviselőjében jár el, azonban intézkedéseivel összefüggésben saját személyében is felelős. Felelősségét megalapozhatja egyrészt a felszámolói kötelezettségszegés, másrészt a felszámolói jogkörén kívül, azon túllépve történő ténykedése. Nem menti a felszámolót az, hogy pert indított a gépsorok tulajdonjogának a megállapítása végett, ugyanis a tényleges tulajdoni viszonyokról tudomással bírt, de a per megindítására egyébként is az igénybejelentést követő három év múlva került sor.

A felróhatóság körében megjegyezte, a felszámolóbiztostól elvárható, hogy ismerje a zárt végű pénzügyi lízing lényegét, illetőleg a fizetési és fedezeti váltó közti különbséget. A felszámolóbiztos úgy kötött jogellenesen és elvárhatósági követelményt is megszegve bérleti szerződést, hogy tudott arról, hogy a gépsor nem az adós vagyontát képezi. Ezzel megszegte, illetve túllépte a Cstv.-ben meghatározott jogkörét.

A bíróság az alperes felelősségét a Ptk. 339. § (1) bekezdése alapján sem találta megállapíthatónak, utalva arra, hogy a gépsort az adós adta bérbe, így az alperes részéről jogellenes magatartás nem állapítható meg. Úgy vélte, a bíróság ellentmondásba került, ugyanis korábban a jogellenes magatartás fennállását rögzítette. Téves az indokolásnak az megállapítása is, mely szerint az alperes alkalmazottja által megkötött bérleti szerződésből, illetve gépsorok kiadásának elmulasztásából eredő felelősség nem az alperest terheli. Az elsőfokú eljárás során előadottakat fenntartva hangsúlyozta, a felszámoló az adós törvényes képviselője, így az adós képviselőjeként kötötte meg a

bérleti szerződést. Tény, hogy a képviselő cselekménye által a képviselt válik jogosulttá, illetve kötelezetté, azonban a kár okozásáért a képviselt személy nem felel. A Cstv. 54. §-a szerint a felszámoló a polgári jogi felelősség általános szabályai szerint felel, de a törvényes képviselői jogkörében tanúsított magatartásaiért is kárfelelősséggel tartozik. A kártérítési felelősség nem a tényleges kárt okozó természetes személyt terheli szerződésen kívüli károkozás esetén, hanem a jogi személyt. A Ptk. a „bűncselekménnyel okozott kár” tényállását nem szabályozza, ezért a tag (alkalmazott) magatartásának polgári jogi következményei nem változnak önmagában amiatt, mert a magatartás egyúttal bűncselekmény törvényi tényállását is kimeríti.

Az volt az álláspontja, hogy a kártérítési perben közbenső ítéletben kell eldönteni egyrészt a felperes károsodása bekövetkezésének tényét, másrészt a beállott kárnak a károkozó magatartással való okozati összefüggését. A másodlagos keresetben érvényesített jog fennállása és az ennek alapján megillető követelés összege tekintetében a vita elkülöníthető.

A szakkérdésre figyelemmel indítványozta közbenső ítéletben annak megállapítását, hogy az alperes kártérítési felelőssége - a másodlagos keresetben foglaltaknak megfelelően - a felperessel szemben fennáll, míg a kár összegének megállapítása érdekében indítványozta a törvényszék tárgyalás folytatására utasítását.

Másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, és a törvényszék új eljárásra való utasítását kérte az elsőfokú eljárás lényeges szabályainak megsértése miatt.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását, valamint a felperes kötelezését kérte az ügyvédi költsége megfizetésére.

Ellenkérelmében az elsőfokú eljárás során előadottakat megismételve előadta, hogy az értékcsökkenés általános esetben sem minősülne kárnak annak bizonyítása nélkül, hogy ezt az értéket a felperes valamilyen hasznosítással vagy értékesítéssel valóságos vagyoni előnyként realizálta volna. Pusztán a más általi birtoklás alatt bekövetkezett értékvesztés nem kár, míg adott esetben a lízing speciális helyzetet teremtett. A felperesnek értékesítenie kellett volna a lízingtárgyakat, és köteles lett volna az ellenértékkel elszámolni, a gépek értékcsökkenése nem a felperes kára. A lízingre vonatkozó szabályok ismertetését követően utalt a felek elszámolási kötelezettségére. A felperes 19.529.365 forintban jelentette be követelését, melyből köteles levonni a gépek értékesítéséből származó bevételt. A felperes helyesbítő számlát nem állított ki, így annak megküldése és elszámolása hiányában a felperesnek nem lehet jogszerű igénye. A Ptk. 355. § (4) bekezdésére utalva fenntartotta azt a korábbi álláspontját, mely szerint nem lehet felelős a felperes által érvényesíteni kívánt kárért. A felperesnek lízingdíjakra áll fenn követelése, melyet be is jelentett a felszámolási eljárásban. A felperes vagyonában nem okozott értékcsökkenést az, hogy a gépek a részére nem kerültek átadásra. A felperes pedig a követelését meghaladó összeget nem tarthatta volna meg jogszerűen, az elszámolási kötelezettsége alapján azt át kellett volna adnia az adósnak. Kár hiányában kártérítési felelősség sem állapítható meg, vagyis irreleváns, hogy mit állapított meg a büntetőeljárás. Úgy vélte, a kár számításának az alapja is hibás, mivel az értékesítésből remélt bevételből indul ki. A felperest megillető követelést fedezte az értékesítés bevétele, így a felperesnek kára sem keletkezett. Kitért arra is, hogy mivel az adós felszámolás alatt állt, vele szemben csak a felszámolási eljárásban érvényesített követelés lehet jogszerűen érvényesített. Ezért nem lehet a felperes kára elmaradt haszonként sem a hitelezői igényként bejelentett 19.000.000 forint feletti összeg. Állította, hogy a bejelentett hitelezői igényen túl további összeg nem járt volna a felperesnek, ezért elmaradása kárként sem jelentkezik. A felperes nyilvánvalóan azért nem jelentette be a felszámolási eljárásban a hitelezői igényének az emelkedését, mert az értékesítésből a kára megtérült. A kár összege pedig nyilvánvalóan eltúlzott, ugyanis irreális, hogy a gépsorok 2010 áprilisában 130.000.000 forint feletti összegért, míg 2012. évben 22.700.000 forintért értékesíthetők. Utalt arra is, hogy a felperes a gépek értékesítésének megfelelő hirdetését nem bizonyította. A rendőrség 2010. április 6-án foglalta le a gépeket, így

ezután már nem az adós birtokában voltak, így egyéb feltételek fennállása esetén is csak 524 nappal lehetne számolni.

A felperes figyelmen kívül hagyta továbbá a lízingszerződést, míg a bűncselekménnyel okozott kár esetében is szükséges a kár felmerülésének az igazolása. Az így okozott kár sem lehet nagyobb, mint amennyit a gépek szerződésnek és jogszabályoknak megfelelő értékesítése esetén az elszámolás után a felperes jogszerűen megtarthatott volna. A kárösszegezésének tekintetében arra hivatkozott, hogy mivel az értékesítés és elszámolás után fennmaradt értékre tarthatott volna csak igényt a felperes, így a kár szakértővel történő meghatározása, illetve szakértő kirendelése szükségtelen volt. Nem valós, hogy a törvényszék nem adta indokát a szakértő kirendelése mellőzésének, de nem valós az sem, hogy az alperes ne ellenezte volna a szakértő kirendelését. Nem helytálló az az előadása sem felperesnek, mely szerint az igényét nem jelenthette volna be az adós felszámolási eljárásában, ugyanis az eljárás csak 2014 decemberében zárult le. Az alperestől kártérítésként csak olyan összeg megtérítését követelhetné a felperes egyéb feltételek fennállása esetén, amelyre az adóssal szemben jogszerűen igényt tarthatott volna.

A jogellenes magatartást illetően előadta, hogy a felszámolóbiztos magatartásának jogellenessége nem azonosítható az alperes magatartásának jogellenességével.

Az okozati összefüggést illetően hangsúlyozta, mivel nem merült fel kára a felperesnek, ezért a kárral való okozati összefüggés sem mutatható ki. Megjegyezte, hogy az értékvesztés lízingmentes tulajdon esetén lehetne alapos.

A felróhatóság körében előadta, hogy a felszámoló az adós képviselőjében járt el, a Cstv. 54. §-a alapján a felszámoló az adós vagyonában okozott kárért felel. A gépeket nem a felszámoló, hanem az adós birtokolta, a befolyt bér is az adós vagyonába került. A Csődtörvény kommentárjának az idézését követően hangsúlyozta, a Cstv. szabályai speciális szabályok a Ptk. 339. § (1) bekezdésének szabályaihoz képest, így a felszámoló felelősségére a Cstv. 54. §-ának rendelkezéseit kell alkalmazni, ha felszámolói minőségében járt el. Utalt továbbá a felperes kárenyhítési kötelezettségére, illetőleg arra a mulasztására, hogy a felszámolási eljárásban kifogást nem terjesztett elő. A felszámoló által indított peres eljárást érintően nem vitatta, hogy csak 2011. évben indított pert a gépek tulajdonjogának megállapítása iránt, melynek az volt az indoka, hogy ekkor vesztette el a felszámolt cég a gépek birtokát. Kitért arra is, hogy tisztában volt a lízing és a váltó alapfogalmaival, azonban a perbeli esetben bonyolult tényállás valósult meg. A felszámolóbiztos az adós képviselőjében kötötte meg a szerződést, az adós céget képviselte, vagyis az adott jogi személy, az adós tartozik felelősséggel.

Összegzésként utalt arra, abból, hogy a felszámolóbiztos a gépekkel sajátjaként rendelkezett, nem következik az, hogy ne az adós birtokolta volna azokat. Tény, hogy a Pp. 4. § (2) bekezdése irányadó a bíróságra, azonban a polgári bíróság a büntető ítélethez csak annyiban van kötve, hogy nem állapíthatja meg a bűncselekmény hiányát. A felperes figyelmen kívül hagyta, hogy a gépek nem képezték a korlátozásmentes tulajdonát, így az értékcsökkenésüket nem lehet a saját kárának tekinteni.

A fellebbezés az alábbiak szerint nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a jogvita elbírálásához szükséges mértékben a tényállást feltárta, az adott eljárásra irányadó jogszabályokat helyesen hívta fel, és helytálló az abból levont, a felperes keresetét elutasító jogkövetkeztetése is.

Az ítélet a fellebbezésben előadottak alapján, a fellebbezéssel érintett körben, a másodlagos kereseti kérelmet érintően az alábbiakra mutat rá.

A fellebbezésben előterjesztett, az ítélet hatályon kívül helyezésére irányuló kérelem tekintetében

mindenekelőtt az ítéletábra leszögezi, hogy nem állnak fenn a Pp. 252. § (2) bekezdésében írt törvényi feltételek. Önmagában ugyanis a kért szakértői bizonyítás mellőzése nem teszi indokolttá a fenti rendelkezés alkalmazását, mivel az elsőfokú ítélet szerint is a kár összegének a megállapítása - éppen a szükségképpen tényállási elem, a kár felmerülésének igazolása hiányában - vált szükségtelemmé.

A felperes kereseti kérelmeinek jogcímét a Ptk. 339. § (1) és a Ptk. 348. § (1) bekezdésében jelölte meg. Ahhoz, hogy e jogcímen az alperes felelőssége megállapítható legyen a felperesnek bizonyítania kellett, hogy a felszámolóbiztos az alperes alkalmazottja, vagyis a károkozása miatt a munkáltató, az alperes felel, de ezen túlmenően bizonyítania kellett a Ptk. 339. § (1) bekezdésében megjelölt konjunktív törvényi feltételek fennállását is, a jogellenességet, a kárt, és a kettő közötti okozati összefüggést, míg a felróhatóság hiányának a bizonyítása az alperesre hárult. Mivel az alperes a felperes által hivatkozott károkozás során, mint felszámoló járt el, így a Cstv. 54. §-ában írtak szerint vizsgálni kellett az előadottak alapján azt is, hogy a felszámoló az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható gondossággal járt-e el.

A másodfokú bíróság a felperes fellebbezésében előadottakra figyelemmel kiemeli, hogy a büntető bíróság ítélete csak annyiban köti a polgári bíróságot, hogy nem állapíthatja meg azt, hogy a terhelt a bűncselekményt nem követte el, azonban a kártérítési felelősség megállapíthatóságához a Ptk. 339. § (1) bekezdésében írt feltételek teljesülését továbbra is a felperesnek kell bizonyítania. Ezért nem tévedett a törvényszék akkor, amikor a büntető ítéleten alapuló jogellenes magatartáson túl vizsgálta, hogy a keletkezett-e ténylegesen kára felperesnek az alperes felróható magatartása következtében, ha igen, úgy ez okozati összefüggésben áll-e az alperes jogellenes magatartásával.

A rendelkezésre álló peradatokból alappal jutott a törvényszék arra a következtetésre, hogy a Ptk. 348. § (1) bekezdésében írtak alapján az alperes felel ugyan a felszámolóbiztos károkozásáért, azonban adott esetben, a kártérítési felelősség fennállását alátámasztó bizonyítékok hiányában, az alperes kártérítési felelőssége nem állapítható meg. Annak ellenére ugyanis, hogy a jogellenes magatartás megvalósulása nem vitatható, a további feltételek, nevezetesen: a kár bekövetkezte és annak a jogellenes magatartással való okozati összefüggése nem nyert igazolást. Figyelemmel arra, hogy a felelősség megállapításához a törvényben megjelölt feltételek mindegyikének a fennállása szükséges, így bármelyik feltétel hiánya a kereset elutasítását eredményezi.

A felperes a fellebbezéssel érintett másodlagos kereseti kérelmében arra hivatkozással kérte az alperes kártérítési felelősségének a megállapítását, hogy alperes a terhére megállapított bűncselekménnyel kárt okozott, a kár a lízingelt gépsorok jogtalan használata miatti értékcsökkenésben jelentkezett oly módon, hogy a bűncselekményt is megvalósító bérleti szerződés megkötése és a felperes birtokba lépése közötti időszakban a gépsorok - figyelemmel azok folyamatos használatára is - amortizálódtak, forgalmi értékük csökkent.

Alap nélkül érvel a felperes - támadva a törvényszék kár felmerülését és annak összecszerűségét érintő álláspontját - azzal, hogy a felmerült kára, miután azt nem az adóssal, hanem a felszámolóval szemben kívánja érvényesíteni, független az adós felszámolási eljárásában bejelentett hitelezői igényétől, az adóssal kötött szerződésben foglalt jogosultságoktól, illetve kötelezettségektől. Az adós és a közte létrejött lízingszerződés törvényszék által idézett rendelkezései a felszámolóval szemben érvényesített kárigény meghatározásánál is értékelést kell, hogy nyerjenek. A felperes ugyanis az adós felszámolási eljárásában az adós törvényes képviselőjeként járt el, és a felperes az adóssal kötött lízingszerződés rendelkezéseinek megszegésére - a lízing tárgyat képező gépsorok kiadásának elmulasztására - alapította kárigényét. Helytállóan emelte ki ezzel összefüggésben

alperes a fellebbezésre tett ellenkérelmében, hogy ennek folytán felperes már nem másoktól független jogviszonyban tulajdonjogot gyakorló személy. A lízingszerződések VI/9. e) és g) továbbá h) pontjai szerinti elszámolás eredményeként pedig az az elsőfokú bíróság által is tett következtetés volt vonható, hogy a lízingszerződések felmondását követően felperes a gépek értékesítésére lett volna köteles, amennyiben pedig a gépsorok értékesítési ára nagyobb, mint a lízingbevevő lízingbeadóval szemben fennálló valamennyi tartozása, úgy a különbözetet a lízingbeadó az elszámolást követő 8 munkanapon belül köteles lett volna a lízingbevevő részére átutalni. Ezt az álláspontját fejtette ki az elsőfokú bíróság ítéletében, és erre figyelemmel mellőzte a kár mértékének a meghatározására irányuló szakértői bizonyítás elrendelését is. Mivel arra a felperes sem hivatkozott, hogy az értékesítéssel elért bevételt meghaladó igénye állna fenn az adóssal szemben, amely kielégítést nem nyert, így önmagában az arra való hivatkozása, hogy az alperes magatartása miatt később, és alacsonyabb áron tudta a gépsorokat értékesíteni, a felmerült káraként nem értelmezhető.

A felek Cstv. 54. §-ára alapított hivatkozásával összefüggésben az ítéletábra az elsőfokú bíróság megállapításait annyiban pontosítja, hogy a Cstv. 54. §-ának módosításával a jogalkotó azt kívánta egyértelművé tenni, hogy a felszámoló felelőssége csak arra a vagyoni körre terjed ki, amely a felszámolás kezdő időpontjában az adós vagyona, illetve később azzá válik. Mindez abból a jogszabályi rendelkezésből vezethető le, hogy a felszámoló csak a felszámolás kezdő időpontjától rendelkezik az adós vagyonával, így felelőssége is csak ettől az időponttól kezdődően áll fenn. Nem tehető felelőssé a felszámolás kezdő időpontja előtt meglévő, azonban a kezdő időpontban már hiányzó vagyontömegért. E jogszabályi rendelkezés nem zárja ki azonban a felszámoló felelősségét azokban az esetekben, ha a károkozó magatartást vagy mulasztást a felszámoló nem az adós vagy a hitelező vagyonának terhére, hanem más személy vagyoni hátrányára követi el. Ha a felszámoló a törvényes képviselői jogkörén belül maradva az adós nevében jár el, akkor - egyetértve a fellebbezési ellenkérelemben kifejtettekkel - saját személyében nem tehető felelőssé az általa képviselt gazdálkodó szervezet által okozott kárért. A harmadik személynek okozott kár esetén annak meghatározása lényeges, hogy azt a felszámoló tevékenységi körét túllépve, vagy a tevékenységi körén belüli magatartásával okozta-e, azaz a felszámoló a feladatai ellátása körében, vagy azon kívül tanúsította-e a felperes által sérelmezett magatartást. Az adott ügyben az állapítható meg, hogy a felszámoló jogkörén belül eljárva de nem az önálló felelősségi körén belül végzett tevékenységével, hanem az adós törvényes képviselőjeként adta bérbe a felperes tulajdonát képező gépsorokat. Mindebből perbeli esetre vonatkoztathatóan az is következik, hogy a felperes az adós által lízingelt, tulajdonát képező gépsorok jogszerűtlen birtokban tartásával és annak bérbe adásával összefüggésben felmerült kártérítési igényét az adós felszámolási eljárásában, hitelezői igényként érvényesíthette volna.

A fentiek alapján az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján, a fellebbezésben foglaltakra tett kiegészítéssel, helybenhagyta.

A fellebbezés eredményre nem vezetett, ezért a másodfokú eljárással felmerült költségek megfizetésre a felperes köteles. Ennek során megfizetni tartozik az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt, az illetékekről szóló többször módosított 1990. évi XCIII. törvény 46. § (1) bekezdés alapján megállapított fellebbezési eljárási illetéket, valamint az alperes jogi képviseletével a másodfokú eljárásban felmerült ügyvédi költséget. Ennek összegét az ítéletábra a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2), (5) és (6) bekezdésében, valamint 4/A. § (1) és (2) bekezdésében írtak alapján, a pertárgyérték és a másodfokú eljárás során kifejtett ügyvédi tevékenység figyelembevételével, mérlegeléssel 1.000.000 forint+ áfa összegben állapította meg.

Az ügyvédi munkadíj rendelet szerinti összegénél alacsonyabb összegben történő megállapításánál értékelte, hogy bár az ügyben nagy terjedelmű fellebbezési ellenkérelem készült, azonban annak jelentős része a korábbi beadványok, az ítélet indokolásának, illetve a fellebbezésnek az ismertetését tartalmazta. A másodfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy magas pertárgy értékre is tekintettel, a megállapított ügyvédi munkadíj áll arányban a kifejtett munkával, figyelembe véve azt is, hogy a másodfokú eljárás során egy tárgyalás tartására került sor.

Budapest, 2018. január 31.

Dr. Hunyady Mariann s.k.
a tanács elnöke

Dr. Czifra Veronika s.k.
előadó bíró

Dr. Horváth Andrea s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

bíróági ügyintéző